

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Mariusz Żak (spr.)
Sędziowie	SSA Helena Kubaty SSO del. Piotr Filipiak
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tadeusza Trzęsimiecha

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. sprawy

A. P.s. Z.i L., ur. (...)w K.

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ust. z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 20 marca 2013 r.

sygn. akt. XXI K 107/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. koryguje opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 4 przyjmując, że udzielił on nieodpłatnie M. H. wskazane tam środki psychotropowe w postaci amfetaminy jako małoletniemu w okresie od 1 stycznia 2011 roku do 10 czerwca 2011 roku, a w okresie od 11 czerwca 2011 roku do 30 stycznia 2012 roku już jako dorosłemu;
2. na podstawie art. 60§2 i §6 pkt 2 kk łagodzi karę pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu A. P.w punkcie 5, tj. za przestępstwo z art. 59 ust. 1 i art. 59 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk do 2 (dwóch) lat;
3. uchyla orzeczenia zawarte w punkcie 7 i 8 i na mocy art. 91§2 kk w zw. z art. 86§1 kk orzeka wobec oskarżonego A. P.nową karę łączną w wysokości 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk, art. 72§1 pkt 5 kk oraz art. 71 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zawiesza warunkowo wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności na 3 (trzy) letni okres próby i na ten czas oddaje go pod dozór kuratora sądowego, a nadto zobowiązuje go do poddania się leczeniu odwykowemu

w odpowiednim zakładzie opieki zdrowotnej prowadzącym leczenie osób uzależnionych oraz do powstrzymywania się od używania środków odurzających,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata M. G. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) złotych, w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. II AKa 242/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach, wyrokiem z dnia 20.03.2013 r. uznał oskarżonego A. P. za winnego tego, że:

1. w dniu 30.01.2012 r. w S., wbrew przepisom ustawy posiadał środki psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 9,19 grama, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, i za to z mocy tego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w dniu 28.02.2012 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. G. środek psychotropowy w postaci amfetaminy pobierając w zamian kwotę 100 zł, i za to skazał go na mocy art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w warunkach ciągu przestępstw popełnił następujące czyny:

-.

- w okresie od 2010 r. do dnia 09.03.2012 r. w S., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru co najmniej kilkanaście razy udzielił nieodpłatnie A. N. środki psychotropowe w postaci amfetaminy, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;
- w okresie od dnia 01.06.2011 r. do dnia 30.01.2012 r. w S., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru co najmniej dwadzieścia razy udzielił nieodpłatnie M. T. środki psychotropowe w postaci amfetaminy, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;
- w okresie od 2009 r. do listopada 2011 r. w S., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru co najmniej osiemdziesiąt razy udzielił nieodpłatnie P. L. środki psychotropowe w postaci amfetaminy, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;
- w okresie od czerwca 2011 r. do listopada 2011 r. w S., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru co najmniej sześćdziesiąt razy udzielił nieodpłatnie Ł. P. środki psychotropowe w postaci amfetaminy, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 58 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

i za to, na mocy art. 58 ust 1 w/w ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

2. w okresie od dnia 01.01.2011 r. w S., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił nieodpłatnie małoletniemu M. H. środki psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 60 gramów,

czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 58 ust 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, i za to skazał go, na mocy art. 58 § 2 w/w ustawy na karę 1 roku pozbawienia wolności;

3. w okresie od 2005 r. do dnia 15.05.2008 r. w S., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił małoletniemu M. K. środki psychotropowe w postaci amfetaminy, a nadto w okresie od dnia 16.05.2008 r. do stycznia 2011 r. w S., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. K. środki psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 250 gramów za kwotę nie mniejszą niż 2500 zł, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art.59 ust 2 i z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to, na mocy art. 59 ust 2 w/w ustawy przy zast. art. 11 § 3 k.k. skazał go na 3 lata pozbawienia wolności;

4. w okresie od czerwca 2011 r. do grudnia 2011 r. w S., w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił D. S. środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 10 gramów za kwotę nie mniejszą niż 300 zł, i za to skazał go na mocy art. 59 ust 1 w/w ustawy na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Powołując jako podstawę prawną art. 91 § 2 k.k. Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu jako karę łączną karę 3 lat pozbawienia wolności i z mocy art. 63 § 1 k.k. na jej poczet zaliczył okres pozbawienia wolności oskarżonego od dnia 30.01.2012 r. do dnia 01.02.2012 r., a nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści pochodzących z przestępstwa w kwocie 2900 zł, na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci wagi elektronicznej, przechowywanej w aktach sprawy oraz na rzecz art. 70 ust 2 w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przepadek środków psychotropowych (amfetaminy) przechowywanych w magazynie Komendy Państwowej Policji w B.do sprawy o sygn. (...), zarządzając ich zniszczenie.

Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego kwotę 1180 zł i 80 gramów tytułem zwrotu kosztów jego obrony.

Wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego.

W wywiezionej apelacji obrońca oskarżonego zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, a to:

art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającej na przyjęciu, iż zeznania świadków P. G. oraz D. S., jak i wyjaśnienia oskarżonego w częściach wskazujących na brak winy oskarżonego jako niewiarygodne, niespójne, niekonsekwentne i składane intencjonalnie;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony A. P.:

-.

- działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. G. środek psychotropowy w postaci amfetaminy pobierając w zamian kwotę 100 zł;
- udzielał nieodpłatnie A. N., M. T., P. L. oraz Ł. P. środki psychotropowe w postaci amfetaminy;
- w okresie od dnia 01.01.2011 r. do dnia 30.01.2012 r. udzielał nieodpłatnie małoletniemu M. H. środki psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 60 gramów;

- działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał małoletniemu M. K. środki psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 250 gramów za kwotę nie mniejszą niż 2500 zł;
- w okresie od czerwca 2011 r. do grudnia 2011 r., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał D. S. środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 10 gramów, pobierając w zamian kwotę nie mniejszą niż 300 zł,

podczas gdy okoliczności te nie wynikają z zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wskazując na powyższe zarzuty autor apelacji wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wywiedzioną apelację, w zakresie, w jakim zakwestionowała ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i oparte o nie orzeczenie o winie oskarżonego, należało ocenić jako niezasadną.

Wbrew podniesionym w niej zarzutom, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie.

W szczególności brak jest podstaw do twierdzenia, że ocena przesłuchanych świadków, na których Sąd Okręgowy oparł kwestionowane ustalenia faktyczne, dokonana w kontekście omówionych w apelacji wyjaśnień oskarżonego, jest dowolna i sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Stawiając tę tezę w odniesieniu do zeznań złożonych przez P. G. i D. S., autor apelacji zarzucił, że Sąd Okręgowy oparł się na tym, co zeznali oni w toku postępowania przygotowawczego, a pominął – bez należytego uzasadnienia – to, że na rozprawie złożyli oni zeznania odmienne, korzystne dla oskarżonego.

Jest to zarzut chybiony.

Oczywiście zgodzić się należy w wywodem skarżącego, że z przepisów Kodeksu postępowania karnego nie wynika, aby to etap postępowania, na którym przeprowadzono dowód, miał decydować o jego większej bądź mniejszej wartości.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku w żadnej mierze nie wynika jednak, aby Sąd Okręgowy oceniając zeznania w/ w świadków kierował się takim właśnie kryterium.

Przeciwnie, omawiając i szczegółowo analizując je na stronach 11 i 12 pisemnych motywów, Sąd Okręgowy wyjaśnił w sposób przekonujący, dlaczego uznał, że wiarygodny jest ten opis zdarzeń, który przedstawili oni składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym.

Skarżący wyrok zdaje się tego nie dostrzegać i w swoim wywodzie abstrahuje nie tylko od przytoczonych tam argumentów dotyczących wyraźnej niespójności i chwiejności zeznań P. G. złożonych na rozprawie, ale przede wszystkim od tego, że zarówno on, jak i D. S., ostatecznie, po odczytaniu im przez Sąd wcześniej złożonych zeznań, podtrzymali je tłumacząc dlaczego początkowo na rozprawie zeznali odmienne. P. G. przyznał wprost, że zmieniając zeznania chciał pomóc oskarżonemu, natomiast D. S. wyjaśnił, że mówiąc, iż nie kupował od oskarżonego amfetaminy, miał na uwadze tylko to, że nie płacił za nie gotówką, lecz przyjmował w ramach rozliczenia za świadczone mu usługi remontowo-budowlane (k. 224, 225).

Nie jest zatem prawdą, że Sąd Okręgowy zeznania omówionych świadków ocenił dowolnie czy wręcz – jak sugeruje autor apelacji – pod z góry przyjętą tezę o winie oskarżonego (str. 2 apelacji).

Stanowisko to odnieść trzeba także do krytykowanej przez obrońcę oskarżonego oceny wyjaśnień oskarżonego dokonanej przez Sąd Okręgowy.

Również ten dowód Sąd Okręgowy omówił należycie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Trafnie wskazał w nim na fakt, że to oskarżony podczas pierwszego przesłuchania wskazał na osoby, którym w różnej formie (odpłatnie, bądź nieodpłatnie) udzielał amfetaminy oraz, że następnie, słuchany kilkakrotnie w toku śledztwa, zmieniał swoje wyjaśnienia, aby ostatecznie oświadczyć, że nie przyznaje się do winy i odmówić wyjaśnień (k. 106-107).

W tej sytuacji, a także uwzględniając fakt, że oskarżony prawidłowo zawiadamiany o kolejnych rozprawach, na żadną z nich się nie stawił, słusznie uznał Sąd Okręgowy, że do wyjaśnień oskarżonego należało podejść z dużą ostrożnością, koncentrując się na pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie, w tym przede wszystkim na zeznaniach osób, które w pierwszych wyjaśnieniach wskazał on jako odbiorców amfetaminy nabywanej przez niego w K..

Wbrew wywodom autora apelacji, zeznania te (nie tylko świadków P. G. i D. S.) Sąd Okręgowy ocenił w sposób, który nie nasuwa zastrzeżeń.

Dotyczy to także tej ich części, która wiąże się z zagadnieniem kwestionowanej w apelacji świadomości oskarżonego co do tego, że w pewnym okresie udzielał on amfetaminy M. H. i M. K., gdy byli oni jeszcze osobami małoletnimi.

Na str. 10 uzasadnienia Sąd Okręgowy zasadnie przytoczył spójne, konsekwentne i stanowcze zeznania M. H., w których opisał on okoliczności przyjmowania narkotyków od oskarżonego i wskazał na to, że oskarżony wiedział w jakim jest wieku. Twierdzenia te podtrzymał on także w trakcie konfrontacji z oskarżonym (k. 103 akt).

Podobnej treści zeznania złożył świadek M. K.. I w tym wypadku znalazło to właściwe odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku również w tej części przekonujące (str. 9 uzasadnienia).

Dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych i opartego na nich orzeczenia o winie oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępstw nie podważają także pozostałe zarzuty i argumenty podniesione przez jego obrońcę w wywiedzonej apelacji.

Fakt, że w trakcie przeszukania oskarżonego oraz przeszukania jego mieszkania znaleziono stosunkowo niewielkie ilości narkotyków wcale nie podważa prawdziwości tej części jego wyjaśnień, złożonych w pierwszej formie postępowania przygotowawczego, w których przyznał się do nabywania amfetaminy w K. i udzielania jej różnym osobom.

Przeciwnie, oskarżony wyjaśnił przecież wówczas, że nie zajmował się tzw. dealerką, nie porcjował narkotyków, lecz nabywał je na własne potrzeby oraz dla określonego grona kolegów (vide wyjaśnienia oskarżonego przed prokuratorem, k. 88), z którymi często je wspólnie używał. Znalazło to wyraz w postawionych mu zarzutach udzielania narkotyków, a nie – jak mylnie określa to autor apelacji – uczestnictwa w obrocie narkotykami (str. 4 uzasadnienia).

Koresponduje to ze zbliżonymi cenami, za jakie nabywał i odsprzedawał narkotyki, które to ceny obrońca oskarżonego całkowicie dowolnie w tym kontekście określił jako rzekomo odbiegające od rynkowych i mające świadczyć o nieprawdziwości omawianych wyjaśnień.

Jako nietrafny Sąd Apelacyjny uznał także ten zarzut obrońcy oskarżonego, w którym odwołał się do poglądu, zgodnie z którym osoba konsumująca środki odurzające bądź udzielająca je innej osobie, nie może być skazana na podstawie art. 61 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za uprzednie ich posiadanie.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w uchwale składu 7 sędziów opublikowanej w OSNKiW 2011/1/2, posiadaniem środka odurzającego lub substancji psychoaktywnej w rozumieniu art. 62 w/w ustawy jest każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem bądź zamiarem użycia. Sąd Apelacyjny rozpoznający wniesioną apelację stanowisko to podziela. Wprawdzie nie wyklucza ono uznania, że w określonych sytuacjach tak zakwalifikowany czyn może być uznany za czyn współukarany, to jednak nie w sytuacji, gdy skazaniu za posiadanie – jak w rozpatrywanej sprawie – nie towarzyszy jednocześnie ukaranie za udzielenie narkotyków, oczywiście tych samych.

Mając powyższej na uwadze, Sąd Apelacyjny uznał, że zarzuty podniesione w wywiedzionej apelacji nie są zasadne i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w części orzeczenia o winie oskarżonego.

Niezależnie jednak od zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego, ale zgodnie z jej kierunkiem oraz w jej granicach wyznaczonych treścią art. 447 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny rozpoznając niniejszy środek odwoławczy, zmienił częściowo zaskarżony wyrok na korzyść oskarżonego.

Częściowej korekty wymagało orzeczenie Sądu Okręgowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu A. P.w pkt 4, tj. występku polegającego na nieodpłatnym udzieleniu amfetaminy M. H., albowiem z akt sprawy wynika, że urodził się on w dniu 11.06.1993 r., a więc ukończył 18 lat w dniu 11.06.2011 r.

Istotnej zmiany Sąd Apelacyjny dokonał jednak w zaskarżonym wyroku w jego części obejmującej orzeczenie o karze.

Przystępując do uzasadnienia tej decyzji, w pierwszej kolejności wskazać należy, że z materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd I instancji wynika w sposób jednoznaczny, że oskarżony A. P. jest już od wielu lat osobą uzależnioną od amfetaminy.

Wynika to zarówno z wyjaśnień samego oskarżonego, ale także z kuratorskiego wywiadu środowiskowego (k. 115, 142) i przede wszystkim w pełni wiarygodnej w tym zakresie opinii biegłych psychiatrów, którzy stwierdzili u niego zespół uzależnienia od amfetaminy (k. 82-83).

Z ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego dotyczących okoliczności i charakteru przestępstw przypisanych oskarżonemu wynika również niezbicie, że uzależnienie to i związana z nim „potrzeba” nabywania amfetaminy pozostawały z nimi w ścisłym związku, będąc niewątpliwie jedyną z przyczyn przestępczej działalności oskarżonego.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że jak wynika z ustaleń Sądu Okręgowego, oskarżony od dłuższego już czasu nie uczy się (zaprzestał nauki po dwóch latach studiów na Uniwersytecie (...)) i nie pracuje, środki na amfetaminę, od której jest uzależniony, uzyskiwał ze sprzedaży narkotyków znajomym (kolegom).

W takim przypadku obowiązkiem Sądu Okręgowego, a wcześniej prokuratora prowadzącego postępowanie przygotowawcze, wynikającym z art. 70a ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii było zarządzenie zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień na temat używania przez oskarżonego środków odurzających, a to pod kątem możliwości i celowości zastosowania wobec niego środków przewidzianych w art. 71 i art. 72 w/w ustawy.

Obligatoryjny charakter przeprowadzenia tej czynności wiązać należy z faktem, że zasadniczy cel ustawy z dnia 29.07.2005 r. w tym także jej przepisów karnych, jakim jest przeciwdziałanie narkomanii, w przypadku osób uzależnionych, może być osiągnięty tylko wówczas, gdy zastosowanej właściwej represji karnej towarzyszyć będzie odpowiednio dobrany środek zmierzający do leczenia stwierdzonego uzależnienia sprawcy, będącego co najmniej jedną z przyczyn naruszania przez niego prawa.

Wskazano już wcześniej, że ustawodawca stworzył takie możliwości w regulacjach objętych przepisami art. 71 i art. 72 omawianej ustawy, czego Sąd Okręgowy, skazując oskarżonego A. P.w ogóle nie rozważył.

Eliminując to uchybienie w toku postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny uzyskał informację od specjalisty ds. uzależnień (w trybie cyt. wyżej art. 70a ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), która potwierdza stan uzależnienia oskarżonego od amfetaminy i wskazuje jednocześnie na możliwość i celowość prowadzenia terapii tego uzależnienia i to w systemie otwartym, przewidzianym w § 6 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 01.12.2006 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu postępowania w przedmiocie leczenia lub rehabilitacji osób uzależnionych, skazanych za przestępstwo pozostające w związku z używaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych (Dz. U. z dnia 22.12.2006 r. nr 239, poz. 1738). Odnotować należy, że w dacie rozmowy oskarżonego z powołanym specjalistą, oskarżony był już uczestnikiem takiej terapii (k. 298-309).

Mając to na uwadze, Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności poddał niezbędnej ocenie orzeczenie o karze wymierzonej oskarżonemu, albowiem trafność rozstrzygnięcia w tym zakresie w oczywisty sposób determinuje możliwość sięgania do środków przewidzianych w art. 71, bądź też w art. 72 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy uzasadniając kary wymierzone oskarżonymi za poszczególne przestępstwa, a także – orzeczoną w trybie art. 91 § 2 k.k. – karę łączną odwołał się do ogólnych dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 § 1 k.k. i jako okoliczności łagodzące przywołał „częściowe przyznanie się do winy i częściowe złożenie szerszych wyjaśnień” (str. 19). Po stronie okoliczności obciążających, Sąd Okręgowy wymienił uprzednią karalność oskarżonego oraz społeczną szkodliwość jego czynów wynikającą zarówno z długotrwałości przestępczej działalności, łącznej ilości udzielonych narkotyków i ich rodzaju, jak i z faktu, że udzielał narkotyków także małoletnim.

Oczywiście nie sposób kwestionować wagi przytoczonych przez Sąd Okręgowy okoliczności, a w tym przede wszystkim oceny charakteryzującej społeczną szkodliwość przestępstw popełnionych przez oskarżonego, która jest niewątpliwie wysoka.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie może ona jednak pomijać, zwłaszcza w kontekście wielu innych spraw dotyczących przestępstw narkotykowych rozpoznawanych przez sądy, że działalność oskarżonego, rzeczywiście długotrwała, ograniczała się jednak do udzielania narkotyków określonej grupie znajomych, w tym także kolegów, w dużej części nieodpłatnie, i często łączyła się ze wspólnym ich używaniem.

Wiązało się to z faktem, na który wskazano już wcześniej, że oskarżony jest osobą uzależnioną od amfetaminy.

Odróżnia to w istotny sposób przestępstwa oskarżonego od tych szczególnie groźnych, które nakierowane są na rozprowadzanie i upowszechnianie narkotyków, uzależnianie od nich innych osób i osiąganie tą drogą nadzwyczajnych zysków.

Mając przede wszystkim to na uwadze, Sąd Apelacyjny uznał, iż wbrew stanowisku Sądu Okręgowego istnieją podstawy do tego, aby nadzwyczajnie złagodzić, do dwóch lat, karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu za przestępstwo przypisane mu w pkt 5, tj. odpłatne udzielenie narkotyków M. K., który w pierwszym okresie kupował je jako małoletni.

Również ten świadek należał, jak wynika to z jego zeznań, do grona znajomych oskarżonego, i to od 10 lat (k. 65).

Wprawdzie z opartych na jego zeznaniach ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że kupił on od oskarżonego łącznie 250 gramów amfetaminy, ale na przestrzeni 6 lat, co potwierdza, że także w tym przypadku działalność oskarżonego nie przybrała innego charakteru niż omawiana wcześniej. W tej sytuacji, zdaniem Sądu Apelacyjnego wymierzona oskarżonemu za to przestępstwo kara trzech lat pozbawienia wolności stanowiła karę rażąco, niewspółmiernie surową.

Wymiar kar orzeczonych wobec oskarżonego za pozostałe przypisane mu przestępstwa również w ocenie Sądu Apelacyjnego jest generalnie trafny, a w szczególności nie nosi cech rażącej niewspółmierności (surowości). Wskazać jednak trzeba, że kara wymierzona oskarżonemu w pkt 2 za czyn z art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii została określona na poziomie poniżej ustawowego progu, co jednak nie może być skorygowane przez Sąd Apelacyjny ze względu na kierunek apelacji.

Wobec obniżenia przez Sąd Apelacyjny wysokości jednej z orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych konieczne stało się orzeczenie wobec niego nowej kary łącznej. Jej wymiar ukształtowano wg reguł pełnej absorpcji, a więc takich, jakie zastosował Sąd Okręgowy, podzielając w tym zakresie przekonanie, że uzasadnia to zbieżny co do rodzaju i czasu charakter poszczególnych przestępstw przypisanych oskarżonemu.

Rozpoznając wniesiony środek odwoławczy, Sąd Apelacyjny uznał nadto, że zaistniały przesłanki do tego, aby wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej dwóch lat pozbawienia wolności warunkowo zawiesić,

zobowiązując go jednocześnie do podjęcia w okresie próby leczenia odwykowego w odpowiednim specjalistycznym zakładzie, co w realiach rozpoznawanej sprawy ma znaczenie priorytetowe.

Wskazano wcześniej, że oskarżony podjął już tego rodzaju leczenie. Na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym oświadczył nadto, że zdaje sobie sprawę z uzależnienia od amfetaminy i chce uczestniczyć w specjalistycznej terapii, albowiem wie, że jego problemy z prawem mają swoje źródło w narkomanii (k. 330).

Fakty te tworzą podstawę do przyjęcia pozytywnej prognozy, jakiej wymaga art. 69 § 1 i 2 k.k., oczywiście pod warunkiem wywiązywania się przez oskarżonego z nałożonego obowiązku.

Sąd Apelacyjny uznał, że rozstrzygnięciu takiemu nie sprzeciwia też uprzednia karalność oskarżonego, a także to, że aktualnie rozpoczął on odbywanie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej mu przez Sąd Rejonowy w D.(w sprawie o sygn. (...)) i musiał przerwać rozpoczętą terapię, skoro będzie mógł do niej powrócić najdalej w kwietniu 2014 r., a nadto obecnie może ubiegać się wykonywania tej kary w systemie dozoru elektronicznego, łącząc ją z terapią.

Sąd Apelacyjny miał oczywiście w polu widzenia także fakt skazania oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego w D.z dnia 20.06.2012 r. (w sprawie o sygn. (...)) na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie Sąd ten zarządził postanowieniem z dnia 26.06.2013 r., ale po pierwsze uwzględniono, że kara orzeczona tym wyrokiem podlega połączeniu z karą wymierzoną w niniejszym postępowaniu, a po drugie postanowieniem z dnia 22.10.2013 r. tego Sądu odroczone jej wykonanie z uwagi na podjęte przez oskarżonego leczenie odwykowe.

O kosztach sądowych orzeczono mając na uwadze to, że z uwagi na sytuację majątkową oskarżony nie jest zdolny do ich ponoszenia.